

«Miró no tenia por del color, i jo tampoc»

Pipilotti Rist, la guanyadora del II Premi Joan Miró, prepara obres de nova creació per exposar a Barcelona i a Girona

MARIA PALAU / Barcelona

● Amb pantalons i camisa de conjunt de quadres de color fúcsia, ulleres metàl·liques i els cabells mal tenyits de ros recollits en un monyo empinat, l'artista suïssa

Pipilotti Rist (1962) va visitar ahir Catalunya recuperada de la pulmonia—«vaig tardar a anar al metge i vaig estar a punt de morir»— que no li va permetre assistir, al maig, a la cerimònia d'entrega del II Pre-

mi Joan Miró, que organitza la Fundació Miró de Barcelona i patrocina la Fundació Caixa Girona. Rist és atreviment pur creat amb sensualitat infantil. A hores d'ara no sap del tot què veurà el públic català en

les exposicions que presentarà aquest estiu a Girona i a Barcelona. Hi haurà obres antigues i producció nova: dues obres que bullen al seu laboratori de creació. I si s'hi posa, no descarta fer alguna *performance*.

No és només una façana de colors ni té res a veure amb les excentricitats gratuïtes de l'espectacle de la cultura. Pipilotti Rist, que deu el seu nom de pila a la fantasia de Pipi Calzaslargas, té el cor i l'ànima de colors tan pujats i cridaners com la seva peculiar vestimenta. El color, o més ben dit, la bogeria il·limitada del color, és el seu món, l'artístic i el personal. Color equival a vida, segons entén aquesta artista puntal de la videocreació.

I per aquesta dèria colorista no hi ha dubte que és una disciplinada deixeble de Joan Miró. «Conec Miró des que era petita, però durant molt temps només el coneixia pels estereotips. De gran vaig descobrir que l'univers artístic de Miró és més ampli. D'ell m'impresiona la seva emoció i la força que atorga a allò infantil», va revelar ahir Rist als periodistes sense parar de fer pallassades, rialles d'una ingenuïtat maliciosa i preguntes, moltes preguntes: «Què us agradaria que es veiés a la meua exposició? Una *performance*?! Bé, m'ho pensaré!» Només va aparcar la seva imaginació desacomplexada quan es va referir als resultats del referèndum que s'ha celebrat aquest cap de setmana al seu país, Suïssa, i que ha conclòs que la majoria de la població està en contra de la construcció de minarets a les mesquites. «Sento vergonya», va dir.

Rist té una connexió

Pipilotti Rist i les seves múltiples maneres de recollir el guardó del premi Joan Miró. Sense complexos. / ORIOL DURAN

molt evident amb l'univers mironià: el color. «En la nostra societat, el més important és la forma i la línia, per sobre del color, que fa molta por perquè se't menja. En canvi, en l'obra de Miró tot és al mateix nivell.» Com a videoartista i cineasta, Rist es proclama una investigadora incessant del color. «En un vídeo o una pel·lícula, el color és sempre menys fort del que és en la realitat.

En un rostre de pell blanca, per exemple, no es transmeten les tonalitats verdes i violetes per por de no quedar bé. Jo no en tinc cap, de por. Jo el que vull és ensenyar el que es veu.» Ensenyar el que es veu i ensenyar a perdre la por del que es veu. «Si tanques els ulls veuràs els colors més intensos que els que es veuen en una pel·lícula.» Aquests, i cap altres, són els colors de l'obra de Pipi-

lotti Rist.

L'artista suïssa ja està treballant en les dues exposicions que farà, entre el juny i l'octubre, a la Fundació Miró de Barcelona i a la Fontana d'Or de Girona. Dues exposicions que coincidiran en el temps però pel que fa al contingut seran «absolutament diferents». Rist és una creadora que pensa l'obra en funció de l'espai on ha de ser exposada. «El fet que

els dos espais siguin tan i tan diferents m'obliga a fer dues exposicions diferents», va dir ahir. Aprofitarà obres antigues i també presentarà dues obres noves. En tot cas, el seu repte per a les dues propostes positives és el mateix: «Que la gent entri, se senti a gust a la sala i surti alegre i esperançada.»

Del que no hi ha dubte és que predominarà el vídeo —per bé que també hi haurà

objectes i construccions diverses de tela, moqueta i fusta, va avançar ahir—, el mitjà pel qual Rist ha rebut reconeixement arreu i que defensa aferrissadament: «El vídeo té molta més autoritat que la pintura perquè t'obliga a mirar-lo per valorar si és bo o no ho és.» Rist va entrar en el món del videoart a través de la música, en els temps que formava part d'un grup per al qual feia de videojòquei a les actuacions. «No vaig planificar la meua carrera artística. I és que durant molt temps no vaig ser conscient que feia art», explica. No oblidar que va fer el seu primer vídeo «com una estratègia per sobreviure a un mal d'amor», però un cop realitzat va decidir presentar-lo a un festival. «La meua carrera artística és una història de casualitats», sentència.

La continuïtat del premi Joan Miró

La continuïtat del premi Joan Miró no perilla, segons entén la directora de la Fundació Miró, Rosa Maria Malet, en el procés de fusió de les caixes Girona —que és qui patrocina els 70.000 euros de dotació econòmica del guardó—, Sabadell, Terrassa i Manlleu. «En principi, el premi no ha de quedar afectat. Vam signar un conveni amb Caixa Girona per fer cinc edicions del premi. N'hem fet dues i no esperem que hi hagi cap problema amb les tres que falten», assegura Malet.